

Egy felejthetetlen hónap Svájcban

A Csete Balázs Általános Iskola tanulójaként március 28. és április 28 között egy hónapot tölthettem kint Svájcban.

Az egész úgy kezdődött, hogy a 2007-es német táborban az egyik meghívott svájci pedagógusnak, Markus Schrödernek levelet írtunk tanárnőmmel, Borsos Ildikóval. Egy ötödikeshez illő rövid levél volt. Magamról írtam és arról, hogy tetszik a honlap, amit Ő szerkesztett. Ezt a levelezést még a tábor



után is folytattuk. Úgy november tájékán érkezett egy levél az iskolánkba, amiben Schröder úr megkérdezte, hogy lenne-e kedvem meglátogatni kint Svájcban. Persze először fel sem fogtam, hogy mit jelent ez. Ötödikes fejjel majd kiugrottam a bőrömből, amikor ezt olvastam. Természetesen rögtön igent mondtam. Schröder úr idejéből ez sokat elvett, hiszen találni kellett egy családot, aki egy (!) hónapra vendégül látna engem, és el tudná viselni, ha nem értek valamit németül.

Teltek a hónapok és körülbelül egy évvel később anyukám kapott egy telefonhívást a német tanárnőtől. Találtak egy vendéglátó családot, minden meg van szervezve és

még azon a héten szerettek volna választ kapni, hogy bele merek-e vágni. Nem tudtam, mit csináljak! Ekkor már hatodikos voltam, viszont nagyon megijedtem. Egyedül 1 hónapot kint tölteni egy idegen országban...

Rengeteget gondolkoztam a dolgon, végül amellet döntöttem, hogy belevágok. Kevés időm volt, körülbelül egy hónapom az indulásig. Addig szinte minden nap eljártam Ildikó nénihez, hogy segítsen nekem a német nyelvben. Aztán gyorsan eljött az indulás napja. Hatalmas bőrönddel indultam útnak, hiszen egy hónap nem kevés idő. Negyed háromkor indultunk a kiséri vonatállomásra anyukámmal és apukámmal, akik vállalták, hogy kikísérnek. Az út 16 órás volt. Amikor befutott a vonatunk a zürichi pályaudvarra, csak a fejemet kapkodtam, hogy megtaláljam Schröder urat vagy Susanne Schrödert, aki Schröder úr felesége, és

egyébként nagyon jól beszéli a magyar nyelvet. Nagyon megörültem, mikor megláttam őket, velük volt a vendéglátó fiú is, akit Nathan Woodert-nek hívnak. Eleinte nem sokat beszélgettünk. Együtt elmentünk reggelizni majd megbeszéltük, hogy aznap mit csinálunk. Először az állatkertbe mentünk. Nagyon izgalmas volt és egyre felszabadultabbak lettünk. Anyáék vonata este tizenegykor indult vissza Pestre, ezért nekik még rengetek idejük volt. Mi viszont elmentünk a Schröder házaspár lakásába, mivel az első éjszakát ott töltöttem. Aznap este megtanultam Unozni, ami egy kártyajáték. Kilenc óra körül elmentem aludni, mert másnap viszonylag korán indultunk

oda, ahol Nathanék laknak: Twannba. Az út egy-másfél órás volt.

A lakásuk a Twann hegyen volt fent. Amikor megérkeztünk megismerkedtem a nővérével, Mirella Woodert-tel. Az anyukájuk, Petra Woodert még nem volt otthon. Nathan megmutatta az ideiglenes szobámat. Nem sokkal később az anyukájuk is hazajött. Nagyon szimpatikusnak találtam az egész családot. Náluk éppen tavaszi szünet volt, ami két hétig tartott ezért ezt az időt a nagyszülőknél, Németországban töltöttük. Hosszú volt az út. A nagyszülők kedvesek voltak velem, segítettek ha valamit nem értettem.



Gyorsan eltelt ez a két hét. Ez idő alatt voltunk strandon, a városban, sétálni és német nyelvű filmeket néztem, amiknek a nagy részét megértettem. Nagyon jól éreztem magam és sajnáltam, hogy már el is telt a szünet. Szombaton indultunk „haza” Németországból. Estefelé már Twannban is voltunk.

Az iskola előtti nap, vasárnap találkoztunk Susanne és Markus Schröderrel, akikkel múzeumban voltunk és megkaptam az óra-rendemet is. Egy lányt, Lucyt bíztak meg azzal, hogy az iskolában segítsen nekem. Hétfőn reggel hat órakor keltünk fel és háromnegyed hét körül indultunk az iskolába.

Amikor beértünk nagyon féltem. Szerencsére mindenki kedves volt velem, már az első nap sikerült barátokat találnom. Az első órán találkozhattam az iskola igazgatójával, Jürg Fankhauser-rel. Schröder úrral együtt megmutatták nekem az iskolát. A tanítás 11.45-ig tartott. Ezután kocsival hazavittek minket.

Hétfvégén a Schröder házaspárral kirándultunk. Az első hét nagyon gyorsan eltelt az iskolában. Alig akartam elhinni, hogy már csak egy hét és mehetek haza. A második hét ugyan olyan gyorsan és érdekesen telt el, mint az előző. Az utolsó napon, pénteken az egyik lánytól Anictól kaptam

egy pénztárcát, amit saját maga készített el, ez nagyon jóleső érzés volt. Szombaton reggel összekapoltam minden holmit és elbúcsúztam a családtól. A hétfvégét Sussanéval és Nathannal töltöttem. Bernbe mentünk, ahol megnéztük a várost. Nathan aznap délután hazament, ezért vele már többet nem találkoztam. Elbúcsúztunk egymástól, de nyáron újra találkozhatunk, hiszen jön

Jászkisérre az iskolai német táborba. Vasárnap Susannéval egy várat és néptánc bemutatót néztünk meg. Hazafelé még gólyákat is láthattunk.

Aztán eljött a hétfő. Reggel öt órakor kelttem fel, mivel Zürichbe kellett utaznunk a szüleim elé. Nagyon izgatott voltam, az óra csörgése előtt felébredtem és már indulni is akartam. A pályaudvaron elkezdtem futni, amikor végre megláttam anyát és apát. Egész nap csak meséltem nekik. Sajnos Susannének el kellett mennie dolgozni. Mivel a vonatunk csak este tizenegy órakor indult Pestre, mi ott maradhattunk a Schröder házaspár lakásában, amiért na-

gyon hálásak is voltunk. A városban, ahol laktak nagyokat sétáltunk és nagyon hamar eljött az este. Elbúcsúztunk Sussanétól, örültem, hogy végre indulunk Magyarországra, de szomorú is voltam, hiszen itt hagyjuk Svájcot. Nagyon csodálatos volt a Svájcban töltött hónap, rengeteget lehetne mesélni még róla.

szon el. Izgalmas egy hónapot tölthettem Svájcban, sokat tanultam és ha lehetőségem adódna rá, szívesen visszamennék.

Cseh Réka
6. b osztályos tanuló



Szeretném nagyon megköszönni Markus Schrödernek, hogy megszervezte ez az utazást, Susanne Schrödernek, hogy bármikor segített, ha valamit nem tudtam, a Woodert családnak, hogy egy hónapig törődtek velem, és náluk lakhattam, az iskola igazgatójának, Jürg Fankhauser-nek, hogy vendégül látott az iskolájában. Kiss Lajos igazgató úrnak és az iskola pedagógusainak köszönöm, hogy egy. hónapra elengedtek az iskolából és hazaérkezésem után a szabadidejükből áldoztak rá, hogy bepótolják velem a tananyagot. Borsos Ildikó tanárnőnek köszönöm a szervezőmunkát, azt a sok órát, amit a német tudásom csiszolására fordított és a lelkesítő szavakat, amivel végig bíztatott.

Mindenkinek, akinek alkalma lesz rá, ajánlom, hogy egy ilyen lehetőséget ne szalasz-